Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA INTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

miercuri
10 noiembrie 1965
8 pagini 30 bani

Anul XVI
45
(1037)

S.O.S. CĂTRE COLECTIVUL CLASEI

Dispariția lui Sin

În urmă cu trei zile Sin mă aștepta rîzînd cu gura pînă la urechi ! Descoperise un lucru extraordinar. Cu ajutorul unui calcul cibernetic putea să se facă nevăzut. Și-a strîns repede antenele și m-a rugat să-l privesc. În clipa următoare, în încăpere a izbucnit o lumină albastră și Sin s-a făcut nevăzut. Dacă nu aș fi urmărit atent cum își strînge antenele, aș fi avut îndoieli. Dar chiar și așa, parcă tot nu-mi venea să cred. Ca să mă convingă pe deplin, pînă la prînz Sin a dispărut și a reapărut așa, poate de o sută de ori. Nici eu și nici el n-am observat însă un neajuns : din clipa în care se făcea nevăzut, nu mai putea să vorbească. Acest amănunt mi-a revenit în minte abia a doua zi dimineață. Cînd am intrat în redacție, Sin nu se zărea nicăieri. Se făcuse nevăzut.

În prima clipă am crezut că vrea să glumească. M-am prefăcut că nu observ. Am așteptat să reapară, dar am așteptat degeaba. Sin nici azi n-a reapărut. Și sînt de-atunci aproape trei zile. Mi-e teamă ca de foc de-un lucru : să nu i se fi defectat sistemul cibernetic de calcul. Acesta ar fi sfîrșitul lui Sin.

O clasă unde nu se întîmplă nimic

Ei, bine, după aproape trei zile și jumătate, azi, înainte de orele prînzului, Sin a dat primele semne de viață. Întîi mi-au zburat cîteva hîrtii de pe birou. Crezînd că s-a deschis fereastra, am ridicat ochii, dar și fereastra și ușa erau închise. Imediat s-a aprins lumina sus, în tavan, apoi scaunul din fața biroului s-a mutat singur mai spre stînga. Am exclamat bucuros :

— Sin ! Ce-i cu tine, Sin ? Ce ți s-a întîmplat ?

O străluminare scurtă ca de la aparatul de fotografiat cu magneziu — și-n clipa următoare pe scaunul din fața biroului stătea Sin. Zîmbea radios. Am repetat întrebarea :

— Ce ți s-a întîmplat, Sin ? Ți s-a defectat cumva calculatorul cibernetic ?

Sin și-a ridicat antenele tacticos ; apoi a vorbit. Avea glasul ușor răgușit :

— Nu mi s-a defectat nimic.

— Atunci unde ai fost ?

— La Ploiești.

— Și de ce n-ai lăsat cîteva rînduri ?

Sin a zîmbit destul de enigmatic, s-a ridicat, a făcut cîțiva pași prin încăpere, după care a catadicsit să vorbească. Nu lăsase nici un rînd pentru că nu se gîndise. Fusese prea grăbit. Prinsese un S.O.S. lansat — unde credeți ? — pe Marea Liniștită a Nepăsării. Tocmai asta l-a intrigat și l-a făcut să plece atît de repede.

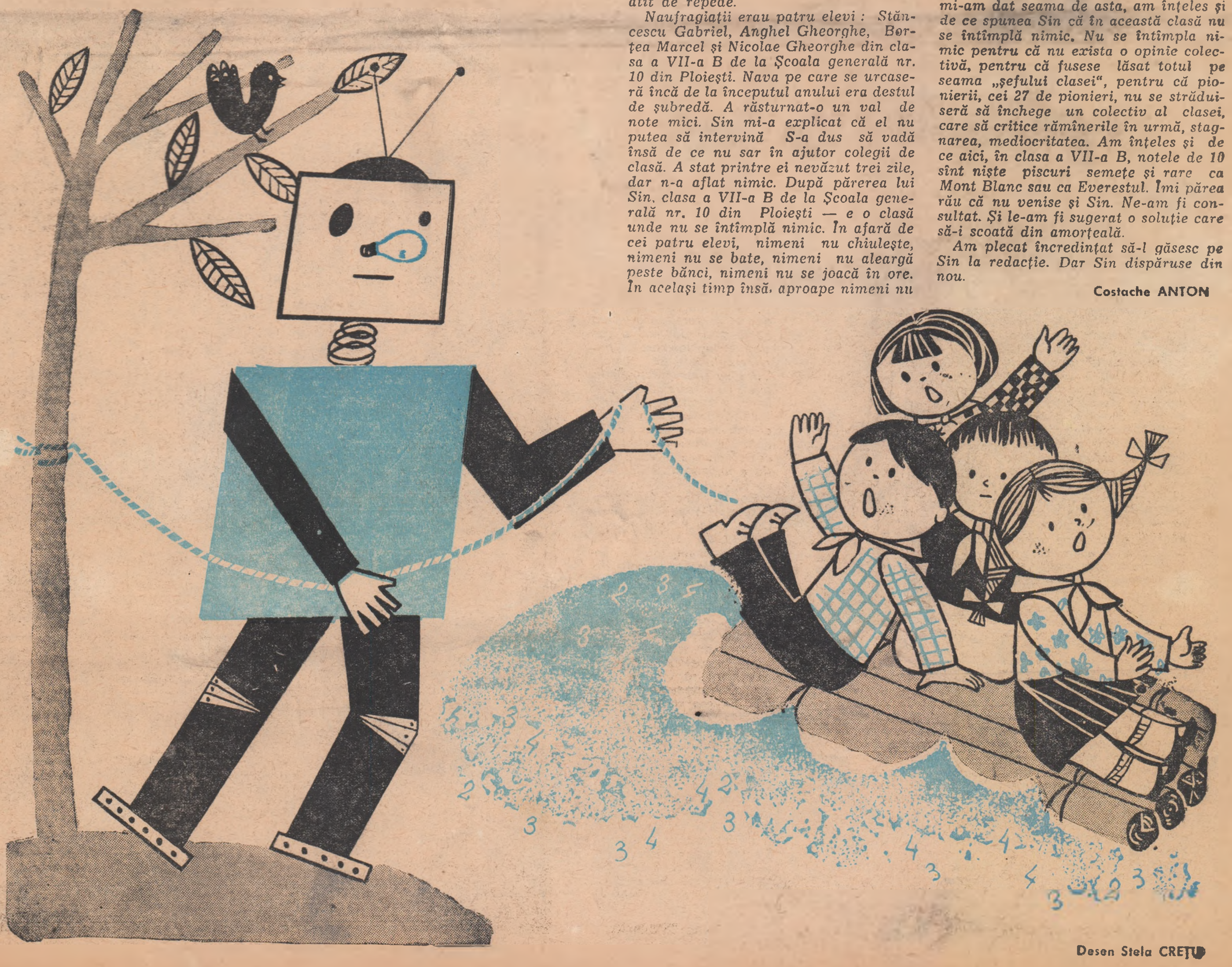
Naufragiații erau patru elevi : Stăncescu Gabriel, Anghel Gheorghe, Borțea Marcel și Nicolae Gheorghe din clasa a VII-a B de la Școala generală nr. 10 din Ploiești. Nava pe care se urcaseră încă de la începutul anului era destul de șubredă. A răsturnat-o un val de note mici. Sin mi-a explicat că el nu putea să intervină. S-a dus să vadă însă de ce nu sar în ajutor colegii de clasă. A stat printre ei nevăzut trei zile, dar n-a aflat nimic. După părerea lui Sin, clasa a VII-a B de la Școala generală nr. 10 din Ploiești — e o clasă unde nu se întîmplă nimic. În afară de cei patru elevi, nimeni nu chiulește, nimeni nu se bate, nimeni nu aleargă peste bănci, nimeni nu se joacă în ore. În același timp însă, aproape nimeni nu învață cum trebuie. Notele de 10 sînt niște piscuri semețe și rare, ca Mont Blanc sau ca Everestul.

„Șeful"

Am luat primul tren și după 60 de minute intram în clasa unde nu se întîmplă nimic. Voiam să văd dacă Sin are dreptate. Am nimerit la o oră de muzică — și prima impresie a fost destul de bună. Vocile sonore și calde (se făceau solfegii) se armonizau fericit cu lumina blîndă a soarelui de toamnă. Peste clasă plutea o undă de optimism și voie bună, care a rămas și după ora de muzică și mai tîrziu cînd s-au iscat discuții. De fapt, aproape tot timpul a vorbit... șeful clasei. De la el am aflat că erau... „o clasă nouă", că la începutul anului nici „nu se prea cunoșteau", că la ei „se învață destul de bine", că „și disciplina merge destul de bine", că „elevii sînt liniștiți". Șeful clasei părea că știe aici totul. Cînd mi-am dat seama de asta, am înțeles și de ce spunea Sin că în această clasă nu se întîmplă nimic. Nu se întîmpla nimic pentru că nu exista o opinie colectivă, pentru că fusese lăsat totul pe seama „șefului clasei", pentru că pionierii, cei 27 de pionieri, nu se străduiseră să închege un colectiv al clasei, care să critice rămînerile în urmă, stagnarea, mediocritatea. Am înțeles și de ce aici, în clasa a VII-a B, notele de 10 sînt niște piscuri semețe și rare ca Mont Blanc sau ca Everestul. Îmi părea rău că nu venise și Sin. Ne-am fi consultat. Și le-am fi sugerat o soluție care să-i scoată din amorțeală.

Am plecat încredințat să-l găsesc pe Sin la redacție. Dar Sin dispăruse din nou.

Costache ANTON

Desen Stela CREȚU

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

ORAŞUL IFTIMICĂI ŞI PRIETENIA FLORILOR

— Prima oară la Iaşi ?
— Prima oară.
— Păcat că staţi atît de puţin..
— Şi mie-mi pare rău...
— Mă aşteptaţi o clipă ? Îmi schimb doar uniforma şi am să vă însoţesc prin oraş. E păcat să treceţi prin el fără a-i vedea frumuseţile

Aşa ne-am imprietenit...

— Vedeţi cum sînt îngrijite florile Şi acum toamna, la noi, este mai frig decît în alte locuri din ţară. Dar pomii ? Uitaţi-vă ce falnic străjuiesc bulevardul !

Cînd vorbeşte despre flori, despre pomi. chipul fetiţei devine şi mai expresiv.

Plantele sînt marea ei pasiune. Şi se pare că nu este o pasiune trecătoare. A adunat acasă diverse plante. Are şi un ierbar ; iar pe un dulap stau acoperite cîteva borcane în care se află frunze, plante.

— La ce-ţi folosesc plantele pe care le ţii acoperite ?
— La ce ?

Întrebarea îi pare nepotrivită. Indiscretă, poate.

— Fac experienţe...

Mai întîi timidă, apoi din ce în ce mai înflăcărată, fetiţa îmi destăinuie din secretele ei. Îi place să experimenteze pe viu în sticluţe şi eprubete, ceea ce a învăţat la şcoală, ceea ce citeşte. Mărturie stau cărţile despre plante, despre flori, aşezate cu grijă pe noptieră ; „Cunoştinţele micilor naturalişti“, „Cum să ne creem singuri un ierbar“ şi altele...

— Cărţile sînt ale tale ?
— Da... Îmi place să procur cărţi bune.
— Văd însă că ai reuşit să strîngi cîteva volume.

Zîmbeşte.

— Am reuşit eu să-mi îndeplinesc visuri mai mari, d-apoi să cumpăr cîteva cărţi.
— Da ? !
— Un unchi al meu, mi-a promis mai demult că are să mă ducă la Cluj să vizitez Grădina Botanică. Şi-a respectat cuvîntul, şi am plecat în călătorie...
— Ţi-ai adus şi de acolo flori ?
— De la Cluj mai puţine. Ştiţi, de la Grădina Botanică nu poţi lua flori oricît ţi-ai dori. În schimb, vedeţi aceste două exemplare ?
— Cu ele ce mai e ?
— În vară am fost în excursie la Sinaia. Acolo m-am împrietenit cu o pionieră, Liliana Florescu. Şi ştiţi de ce am devenit prietene ? Pentru că amîndouă iubim florile. Ea mi le-a dăruit. Are o mulţime de alte flori şi de plante... O minune ! Plantele care cresc la munte... Are grădină... Le poate îngriji...

★

Danilă Iftimica este elevă în clasa a VI-a A a Şcolii generale nr. 1 din Iaşi. Ea este o pionieră activă, o elevă silitoare. Fireşte, însă nu este singura din această şcoală, care are note bune, care munceşte cu modestie, ridicînd prin notele ei, prin atitudinea ei, prestigiul clasei. Sînt în această şcoală mulţi elevi buni, sîrguincioşi. silitori. Dacă am scris totuşi aceste rînduri despre ea, aceasta se datoreşte pasiunii ei, sincerei şi fidelei ei pasiuni pentru ştiinţele naturii, pentru plante, pentru flori.

Ada SIMIONESCU

FLUTURĂ CRAVATELE ROŞII

Aveţi în faţă, surprinsă în momente esenţiale, marea bucurie pe care a trăit-o, cu cîteva zile în urmă, elevul Florescu Mihai din clasa a IV-a, Şcoala generală nr. 4 din Bucureşti : primirea cravatei roşii.

Foto nr. 1. Un moment emoţionant. Scrierea angajamentului solemn.

Foto nr. 2. Iată şi momentul cel mai emoţionant pe care Florescu, la fel ca toţi cei care l-au trăit, nu-l va uita niciodată : tovarăşa instructoare îi leagă la gît cravata roşie, lîngă drapelul unităţii, în faţa căruia el a rostit angajamentul solemn.

Foto nr. 3. „Salut voios de pionier !“ — cuvinte pe care Mihai le rosteşte din inimă.

Foto nr. 4. Bucuria nu e numai a lui, a colegilor şi tovarăşilor învăţători şi profesori, ci şi a familiei. Acasă, mama îl întîmpină cu zîmbetul pe faţă, mîndră de fiul ei.

Foto nr. 5. A primit cravata, s-a bucurat, şi iată-l pregătindu-şi temele cu deosebită grijă.

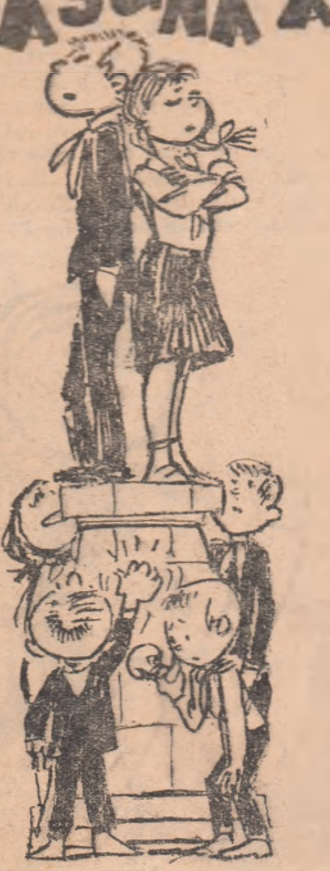
Fotografii : Gr. PREPELIŢA

STATUIA SUNĂ A GOL

În clasa a VI-a A, la Liceul nr. 3 din Baia Mare, sînt două statui. Una o reprezintă pe Havaşi Maria, alta pe Balint Ludovic. Amîndoi pionieri. De obicei statuile reprezintă personalităţi. Oameni care au lăsat în urma lor o pildă de viaţă închinată unui ideal. Pionierii noştri au lăsat în urma lor doar gustul amar al celor doi ani de repetenţie (fiecare !).

Statuile sînt uneori mari, înalte, impunătoare. Ceva comun au şi cei doi — Havaşi şi Balint. Şi lucrul e perfect explicabil : amîndoi sînt mai mari decît colegii lor cu doi ani. Statuile stau pe soclul lor, bine înfipte în pămînt şi niciodată nu le-ar trece prin capul lor de statui să-şi schimbe locul măcar cu 1 cm. Ei, cam tot aşa ceva se întîmplă cu cei doi. S-au fixat în clasa a VI-a şi pentru nimic în lume nu vor s-o mai părăsească (foştii lor colegi sînt în clasa a VIII-a...). De fapt, această imobilitate este şi o chestiune de voinţă. Întrebaţi de vorbă, voi, o statuie. Nu veţi obţine de la ea nici un oftat. Tot aşa ceva se întîmplă şi cu cei doi „eroi“ cînd sînt scoşi la lecţii. Aşadar, cam acestea sînt datele de bază ale „statuilor“ noastre. Un singur lucru trebuie să mai adăugăm : „materialul“ din care sînt confecţionate aceste statui este de proastă calitate. De aceea statuile create de ei sună a gol.

Şi acum cîteva minute de investigaţii.

Eu : *Aceşti doi pionieri sînt bolnavi, au vreo deficienţă, nu pot învăţa ?*

Hosu Claudiu : *N-au nimic... în afară de o cantitate enormă de lene.*

Eu : *Dar voi, pionierii buni, cum aţi căutat să-i ajutaţi ? Există vreo opinie, un spirit colectiv de colegialitate ?*

Anghel Bugov : *Nu-s prietenoşi.*

Marin Ioana : *Nu primesc nici un sfat, nici un ajutor.*

Hosu Claudiu : *Grupa e de vină că nu le-a dat nici o sarcină pionierească.*

Vlad Vladimir : *Maria e leneşă şi nu merită să-i dăm nici o sarcină pionierească.*

Doru Costea : *Şi noi sîntem de vină, dar nici eu, dac-aş fi fost preşedinte, nu le-aş fi dat nici o sarcină. Prima lor sarcină pionierească este să înveţe. Dacă nu şi-au putut-o îndeplini, cu o sarcină în plus le-am fi răpit timpul.*

Palfi Otilia : *Noi i-am criticat mereu. Dar niciodată nu i-am întrebat ce vor să ajungă în viaţă. Maria e îngîmfată. Balinţ fuge de la ore...*

De la Băban Alexandru, preşedintele unităţii, Bota Dana, preşedintă de grupă, Uglar Leontina, preşedintă de detaşament, toţi trei colegi de clasă cu cei doi izolaţi în repetenţia şi lenea lor, neprietenia ce-i desparte de acest colectiv bun de copii — am aflat că mulţi pionieri buni la învăţătură au vruţ să-i ajute, să se împrietenească cu ei, i-au oprit să fugă de la ore. Dar permanent, s-au izbit de rea voinţă, de dezinteres, de indolenţa dură ca granitul a celor două... statui.

Băban, Bota, Caiţa Gabriela, pionieri buni la învăţătură, au hotărît : la adunarea în care vor discuta despre cei doi pionieri, colegi de-ai lor, vor invita şi părinţii acestor doi copii. Pionierii vor să afle şi părerea părinţilor. S-ar putea ca acest procedeu să fie o soluţie pentru schimbarea situaţiei.

Elena SKIBINSKY

Un reușit „matineu" handbalistic la DINAMO

Tribune gălăgioase, punctînd cu aplauze „la scenă deschisă" jocuri dinamice, de bun nivel tehnic — iată trăsăturile dominante ale „matineului" handbalistic care a avut loc duminică 7 noiembrie, la complexul sportiv Dinamo.

Angrenate într-un concurs pe care organizatorii își propun de acum să-l țină în fiecare an, echipele de handbal în 7 ale școlilor generale nr. 28 și 85 din Capitală s-au întrecut pentru cucerirea „Cupei de toamnă". Trofeul a revenit echipei Școlii generale nr. 85.

În întîlnirea fetelor n-a existat nici o echipă cîștigătoare. Un sensibil echilibru de forțe — forțe de loc neglijabile ci, dimpotrivă, de reală valoare s-a tradus, pe tabela de marcaj, printr-un scor egal : 2-2.

De-a lungul meciului, palpitant, prin rezultatul nedecis pînă în ultimul minut de joc, am admirat cîteva mici talente : Grozea Niculina (golgetera de la 85), Ungureanu Maria (o zvîrlugă de fată, de la aceeași școală cu o energie demnă de toată admirația), Marinescu Doina, Vortolomeu Ligia, Stănilă Ana și Gheorghe Emilia de la Școala generală nr. 28.

Partida băieților, care urma să decidă pe cîștigătoarea trofeului, a început într-o explicabilă stare de încordare, emoția citindu-se atît pe fețele celor de pe teren, cît și pe cele ale înfocaților „partizani" din tribune.

După cîteva minute de „tatonare" lucrurile au început însă să se limpezească. Jucătorii de la Școala generală nr. 28, conduși cu multă pricepere de căpitanul lor, Gunescu Eugen — un mic virtuos în ale handbalului — au început să atace în „forță", purtîndu-și acțiunile în mare viteză. A început să „plouă" cu goluri, scorul devenind, în numai 10 minute, 6-0 pentru cei de la 28. Pînă la urmă tabela de marcaj a arătat scorul de 13-2 în favoarea handbaliștilor de la Școala generală 28, cei de la 85 avînd și ei satisfacația înscrierii a două goluri „de onoare".

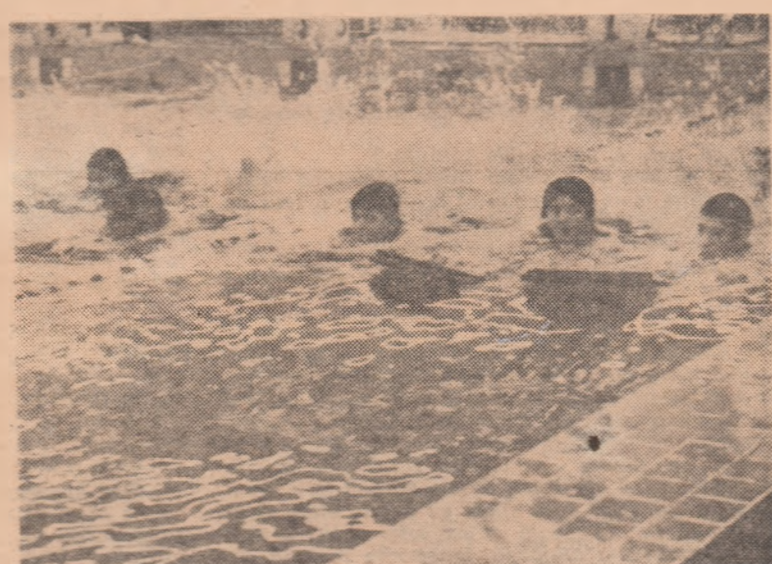
Pe parcursul întîlnirii am remarcat jocul spectaculos prestat de Minculescu Mircea, Severin Emanoil și Albu Daniel, de la Școala generală nr. 28, Pitrop Vasile și Ștefan Emilian, de la Școala generală nr. 85.

Bine pregătiți de profesorul de educație fizică Idoraș Constantin, handbaliștii de la Școala generală nr. 28, care vădesc talent pentru acest joc ce a adus țării noastre multă faimă peste hotare, sînt capabili de mari progrese și am dori să-i vedem jucînd peste 1 an sau 2, pentru a putea constata roadele muncii depuse astăzi cu ei.

Notăm, în concluzie, deplina reușită a acestui concurs care s-a bucurat de o remarcabilă popularitate și dorim organizatorilor — Școala generală nr. 28 — cît mai multe „bis"-uri.

M. VIOREL

● ● ● ● ●

Afară este frig, dar pe iubitorii sporturilor de apă acest lucru nu-i sperie. La bazinul acoperit Floreasca pregătirile sînt în toi.

VALENTIN răspunde

Scrisorile voastre sînt uneori ca un semnal de alarmă : Ce ajutor ne dai, Valentin ? Cum să procedăm ? Despre ce să-ți scriem ? E bine așa ? Le întorc pe toate fețele, le citesc rîndurile scrise la repezeală sau cu migală, și în multe, tare multe din ele, spre regretul meu, constat că nu vă străduiți să-mi povestiți totul, amănunțit. Și mă puneți uneori în încurcătură. Iată, pioniera **UNGUREANU ELENA** din comuna **Ivănești**, raionul Vaslui îmi scrie : **„Sunase clopoțelul de intrare. Gospodin Virgil care stă în prima bancă a plecat în banca lui Hatmanu Emil și a lui Cojocaru Victor. Aceștia au început să-l „gheboșească" într-un colț al clasei. Intrase tovarășul profesor și ei continuau. Li s-a spus că li se va scade nota la purtare. Au ascultat nepăsători și de-atunci continuă să fie indisciplinați".**

Bine Elena, dar cine e Victor și cine e Emil ? Cum învață ei ? Cum se comportă ei și de ce aceștia s-au luat la harță ? Să fie oare Victor și Emil bătăușii clasei, sau e numai o întîmplare ce-mi povestești tu ? Iată întrebări cărora nu le pot răspunde singur. Și tu la rîndu-ți mă întrebi : **„Ce ajutor ne dai ?"**

Adevărul e că atitudinea colegilor tăi e condamnabilă chiar dacă ei sînt la prima abatere. E vorba în primul rînd de lipsă de respect față de ei înșiși, față de colegi, față de tovarășii profesori. Ce-ar fi, Elena, să discutați într-o oră de dirigenție sau într-o adunare de detașament despre respect și să-mi comunici și mie părerile lui Victor, ale lui Emil ? Ești de acord ? Și scrie-mi așa cum mi-ai povesti o întîmplare foarte interesantă.

O altă pionieră, **NEAGU FLORINA** de la Școala generală nr. 3 din **Giurgiu** îmi scrie rugîndu-mă : **„Învață-mă cum să procedez. Colegii mei Gheorghe Dan și Macovei Petre nu învață. Bat mingea și numai la insistențele tovarășilor profesori vin la oră".**

Dar voi, Florina, ce ați făcut pentru colegii voștri ? Despre aceasta nu-mi scrii un rînd. Uite, mă gîndeam la un meci formidabil de fotbal în care să fie antrenați Dan și Petrică, dar cu o condiție : să ia note bune la materiile la care au rămas în urmă... Și ce m-aș mai bucura dacă nu peste mult timp aș primi o scrisoare semnată chiar de Dan și Petrică din care să aflu : „A bătut echipa clasei... și meritul e și al nostru".

VALENTIN

PIONIERI ȘI ȘCOLARI !

In fiecare miercuri, în 8 pagini, apare gazeta voastră „SCINTEIA PIONIERULUI"

8 pagini de

- **știri și reportaje din viața voastră pionierească**
- **povestiri în imagini**
- **raiduri-anchetă, discuții,**
- **reportaje din țară și de peste hotare**
- **știință, tehnică, curiozități**
- **literatură**
- **rebusuri**

8 pagini scrise anume pentru voi, despre voi și cu foarte multe scrisori și știri de la voi.

Abonați-vă la difuzorii poștali sau cereți în fiecare miercuri, la chioșcurile de ziare — gazeta voastră „SCINTEIA PIONIERULUI"

FLORIN GHEORGHIU răspunde la 5 întrebări

Remarcabilele performanțe ale lui Florin Gheorghiu, mare maestru internațional de șah, primul mare maestru român (și pînă la ora aceasta este și singurul), sînt binecunoscute în țara noastră, iar în ultimii ani, ele au început să facă ocolul lumii, o dată cu autorul lor, invitat la o serie de importante competiții internaționale din Bulgaria, Iugoslavia, U. R. S. S. Franța, Elveția, Anglia, Argentina etc.

Peste tot unde ne-a reprezentat țara, la marile concursuri de la Varna, Belgrad, Soci, Toulouse, Hastings, Mar del Plata, Florin, „copilul minune" de ieri, a cules binemeritate elogii.

Recent întors din turneul de la Belgrad, unde a ocupat locul I, l-am rugat pe Florin să răspundă, pentru cititorii Scînteii pionierului — mulți dintre ei amatori de șah — la următoarele 5 întrebări :

1. LA CE VIRSTĂ AȚI OBȚINUT PRIMA VICTORIE ȘI ÎMPOTRIVA CUI ?

— La 5 ani și jumătate, împotriva tatii. Partidele serioase le-am început însă la vîrsta de 10 ani, cînd am obținut categoria I.

2. CAM CÎTE PARTIDE AȚI JUCAT PÎNĂ ACUM ?

— Cred că peste 15 000.

3. ȘTIIND CĂ PREGĂTIREA TEORETICĂ ȘAHISTĂ V-A LUAT ȘI VĂ IA MULT TIMP, V-AM RUGA SĂ NE SPUNEȚI, ÎN LINII MARI, CE PROGRAM AVEȚI ÎN TIMPUL LIBER ?

— În timpul liber, adică în afara cursurilor de la Facultatea de Filologie, am două ore rezervate pentru studiul șahistic, patru ore pentru pregătirea cursurilor, zilnic adăugîndu-se audiții de muzică simfonică, muzică de operă și, cînd am timp, vizionări de piese de teatru și chiar meciuri de fotbal.

4. CARE SÎNT MARII ȘAHIȘTI PE CARE-I APRECIAȚI CEL MAI MULT ?

— Spaski, cu care sînt foarte bun prieten, Tal pentru stilul căruia am multă admirație și Fischer, al cărui joc spectaculos a uimit lumea întreagă.

5. O DATĂ CUCERITE TITLURILE DE CAMPION AL ROMÂNIEI (DE TREI ORI), DE MAESTRU EMERIT AL SPORTULUI, DE CAMPION MONDIAL DE JUNIORI, DE MAESTRU INTERNAȚIONAL DE ȘAH ȘI, RECENT, DE MARE MAESTRU INTERNAȚIONAL — FIECARE ÎN PARTE O PERFORMANȚĂ MULT RÎVNITĂ DE ORICE ȘAHIST — CARE ESTE URMĂTOAREA DORINȚĂ ÎN ACEASTĂ MINUNATĂ SCARĂ A SUCCESELOR ?

— Am un mare vis, de care uneori mi-e chiar frică : să ajung campion mondial !

M. POP

Școlărițele din coloană

Povestire de Constanța NICULESCU

...In urmă cu două săptămîni, au intrat în cancelarie, într-o recreație, patru sau cinci eleve. Nu le cunoșteam, credeam că își caută diriginta și, cum eram singură în încăpere, așteptam să se retragă. Fetele însă au rămas pe loc, iar una din ele, mai mărunțică decît celelalte, dar vioaie, cu niște ochi rotunzi de păpușe s-a oprit în fața mea.

— Sîntem din clasa a VIII-a D și vă adresăm o invitație și o rugăminte în același timp. Peste două săptămîni vom avea o adunare despre Uniunea Tineretului Comunist. Avem mai mulți invitați, dar ținem foarte mult să participați și dumneavoastră.

— Eu ? Nu înțeleg. De ce ? Sînt de puțin timp aici în școală, nu vă cunosc îndeajuns...

— In școala noastră, într-adevăr, sînteți de puțin timp mi-a replicat mărunțica, dar în U.T.C. ați fost foarte mulți ani, chiar ca elevă. Despre aceasta am vrea să ne vorbiți. Ideea mi-a dat-o chiar mămica.

— Mămica ta ? Dar cum te numești ?

— Ruxandra Vasiliu.

Cercetam atentă figura fetiței care mi se părea cunoscută. Numele ei însă nu-mi spunea nimic. Ochii rotunzi zîmbeau șiret.

— Știți, înainte mămica se numea Demetrescu. Adriana Demetrescu. A învățat la liceul de fete din Colentina.

„Adriana. sigur ședea chiar în fața mea. Lîngă ea Gina, apoi..." Cum toate acestea mi le spuneam în gînd, fetele au luat tăcerea mea drept acord.

Vizita fetelor și mai ales invitația lor neașteptată m-au pus pe gînduri. Să le refuz nici nu putea fi vorba. Dar nu știam ce anume le putea interesa mai mult din activitatea U.T.C.-ului din urmă cu peste douăzeci de ani ? Mă opream ba la un episod, ba la altul. Acum, în drum spre adunare derulam din nou ca pe o bandă de magnetofon firul amintirilor, și ajungînd la capăt mă gîndeam că poate e bine să încep chiar cu începutul...

Era o iarnă aspră, pare-mi-se prin ianuarie-februarie 1945. Cu puțin timp înainte, luasem cunoștință de existența Uniunii Tineretului Comunist. Sediul organizației era foarte aproape de locuința mea și de școala la care învățam. Era o încăpere destul de modestă pe care tinerii o făcuseră însă curată ca un pahar și o mobilaseră cu bănci lungi care miroseau a lemn proaspăt. Acolo se aduna tineretul seară de seară, asculta cu atenție și cu emoție știrile de pe frontul antihitlerist, sarcinile pe care Partidul Comunist le punea în fața tineretului în lupta aprigă ce se desfășura pentru crearea noii orînduiri. Aș fi vrut atunci să fiu dintr-o dată mai mare, mai puternică, să pot participa la înfruntări cu dușmanul de clasă. Pînă una-alta, luam vraful de ziare „Scînteia tineretului" și le difuzam tinerilor pe străzi, la întruniri, lipeam pe ziduri manifeste ale Partidului Comunist, ale U.T.C.-ului.

Duceam ziare și în școală și nu eram singura. Mai erau și în alte clase cîteva eleve de curînd membre ale Uniunii Tineretului Comunist. Interesul colegelor pentru ziarul tineretului comunist era din ce în ce mai mare. In liceu erau însă și destule eleve pe care pătrunderea ziarului în școală le alarmau. Erau fiice de comercianți, de fabricanți, acționari la bănci sau proprietari de hoteluri. Acestea informau curent pe diriginta clasei, Madame Zara — soția unui bancher care venea la școală, doar așa, din plictis, între două călătorii la Paris sau la Monte Carlo. Nu ne preda niciodată aproape nimic, de obicei întreținea conversații amicale cu cele care știau limba franceză de acasă, de la guvernante. Din cînd în cînd, deschidea distrată cartea și ne dicta vreun exercițiu. Obișnuite astfel, ne-a surprins că într-o zi a intrat în clasă ca un bolid și fără obișnuitul „Bonjour, mes enfants !" m-a strigat încă de la ușă.

— Cristina Noreanu — la lecție !

Mi-am scos caietul de teme, l-am prezentat și priveam nedumerită la creionul roșu care, tremurînd, urmărea fiecare rînd, așteptînd parcă nerăbdător să sublinieze vreun cuvînt sau vreun accent greșit. Tema era însă corect scrisă. Madame Zara îmi dictă cu repeziciune și la întîmplare verbe cu care umpleam tabla, scriind, ștergînd, iar scriind. In clasă era o liniște neobișnuită. Se auzea numai scîrțîitul cretei și pașii profesoarei care se plimba nervoasă anunțîndu-mi poruncitor : prezent, imperfect, perfect compus, prezent... Nu mi-a pus nici o notă. Abia ajunsesem în bancă și din nou mi-am auzit numele, de data asta amenințător.

— Cristina Noreanu, te avertizez, dacă mai aduci în clasă ziare comuniste n-am să te scot din trei la franceză. Te las repetentă, ai înțeles ?

— Dar învață foarte bine, se auzi de undeva un protest.

— Ce-am spus e valabil pentru oricine îmi va călca cuvîntul. Alegeți !

Și fără a mai aștepta vreun răspuns, ieși trîntind ușa. In clasă era o liniște apăsătoare. Adriana gîndi deodată cu voce tare.

— Interesant !

S-a pornit o hărmălaie de nedescris.

— Ne calcă demnitatea în picioare !

— Ne șantajează.

— După ce ne vorbește numai de moda de la Paris, amenință !

— Le e frică, asta e, frica exploatatorilor !

— Nouă nu ne este — a strigat Doina acoperind vocile tuturor. Apoi către mine : De unde ai învățat ce-ai scris pe tablă, Cristi ? Nu ne-a predat niciodată.

— O vecină are un manual de franceză. Il împrumut din cînd în cînd. Doar nu învățăm pentru madame Zara.

— Să nu te descurajezi, Cristi, mi-a spus Adriana. In școală mai sînt și alți profesori care gîndesc altfel decît regina modei.

Nu m-am descurajat. Peste cîteva zile am adus în școală un număr mai mare de ziare. Nu mi-a mai rămas nici un exemplar. Am format cîteva echipe și în recreație, în fiecare clasă se citea „Scînteia tineretului". Colegele ne puneau tot mai multe întrebări, cereau lămuriri despre evenimentele politice, despre activitatea U.T.C.-ului, despre drepturile tineretului și, mai ales, despre viitorul țării. Aș fi vrut să le spun mai mult decît știam eu și alte eleve și atunci am cerut să vină în școală un instructor al U.T.C.-ului. La sosirea lui, clasa era arhiplină, întrebările răsunau din toate colțurile.

— Ce trebuie să faci ca să devii utecist ?

— Cum să fim mai folositori țării ?

— Am putea discuta tot ce ne interesează ? Spre exemplu, despre Darwin ?

— Chiar credeți că vor fi desființate în viitor taxele la liceu ? Vom avea cu ce să ne luăm manuale ?

Nu se putea lămuri totul deodată. A fost fixată o nouă întîlnire.

În clasa noastră, însă, se iscau discuții tot mai aprinse. In jurul Lenei Comănescu, cea mai bogată din clasă se grupaseră și alte fiice de oameni avuți. Lena încercă într-o zi să ne pună la punct. Se înfipse la catedră, și, cu aerul ei arogant și disprețuitor se legă de întîlnirea avută.

— Acțiunea voastră e scandaloasă ! Vreți să atrageți fetele într-o organizație comunistă, să le amestecați cu muncitorii și cu toți țărănoii ? Pe ele, viitoare intelectuale ? Ce aveți comun cu ei ? Noi trebuie să ne formăm ca distinse doamne, ca mame de familie. Unde ? Intre cei care îndeamnă țăranii să ia în stăpînire străvechile moșii ale unor oameni onorabili ? N-ați citit în ziare ? Muncitorii îi ajută pe țărani în acest scandalos atentat la proprietate. Ca la un resort Ligia, din banca întîi, se ridică și începu să recite din Coșbuc : „Flămînd și gol, făr-adăpost..." Lena nu reuși să o întrerupă, mai însăilă cîteva vorbe, dar, de enervare, vocea îi devenise stridentă, neputincioasă.

Am simțit atunci ochii multor colege ațintiți asupra mea. Așteptau.

— Vrem să vorbească și Cristina.

— Și Adriana.

— Să o ascultăm pe Noreanu !

— Vorbește, Cristi ! Indemnurile lor mi-au dat aripi. Intr-o clipă am fost la catedră.

— Chiar dacă nu am citi ziarele vedem cu ochii noștri ceea ce se petrece. Pe front ostașii români luptă cu eroism împotriva fasciștilor, care au adus atîta rău omenirii și țării noastre. In fabrici se muncește din răsputeri pentru refacerea economiei. In fiecare oraș și cartier, clădirile distruse de bombardamente trebuie refăcute. Zilnic părinții noștri îi înfruntă pe speculanții și reacționarii care se îmbogățesc profitînd de greutățile prin care trece țara. La sate muncitorii îi ajută pe țărani să-și facă singuri dreptate luînd pămîntul de la moșierii paraziți. Intelectualii și chiar elevii deschid cursuri de alfabetizare. Credeți că e bine ca în tot acest efort și entuziasm al poporului, noi să stăm cu mîinile în sîn ? Muncitorii înscriu pe lozincile lor „Democratizarea învățămîntului", iar noi îi plîngem pe moșieri și pe fabricanți ?

Fetelor ! Mîine are loc în Capitală o mare demonstrație muncitorească. Să fim și noi alături de părinții noștri, alături de tinerii comuniști din fabrici, de pe ogoare, din facultăți. In clasă au izbucnit aplauze. Lena, bătea cu linia în bancă să facă liniște

— Nu va merge nimeni ! Eu sînt monitoarea clasei, nu permit. O să fac o listă, o să vă reclam...

Nimeni însă nu o mai asculta. Eram preocupate de altceva. Să fixăm locul întîlnirii, să mergem încolonate, cu cîntec. În caietele școlărești, sau pe foi de hîrtie, se aliniau unul după altul, versurile :

Sculați, voi oropsiți ai vieții...

A doua zi, printre șuvoaiele de oameni care se scurgeau spre Piața Victoriei, printre muncitorii care agitînd pumnul în sus strigau : „Vrem guvern democratic", „Jos reacțiunea". întîlneai și o coloană îngustă de școlărițe îmbrăcate modest. Purtau o pancardă de carton pe care scria cu cerneală : „Elevii sînt alături de muncitori. Trăiască P.C.R.".

La miting vorbitorii cereau un guvern democratic care putea realiza năzuințele poporului. Vorbeau despre viitorul țării pe care-l vedeau luminos, îmbelșugat. Nouă ni se părea că ni se adresează fiecăreia dintre noi, visurilor și năzuințelor noastre tinerești. Am plecat spre casă ținîndu-ne strîns de mîini și ni se părea că niciodată prietenia noastră nu a fost mai puternică și mai frumoasă ca în acea zi.

Peste cîteva săptămîni, cititorii „Scînteii tineretului" puteau citi la rubrica „Utecistii din școli" — următoarele rînduri : „La Liceul de fete din Colentina, într-o atmosferă de puternic entuziasm a luat ființă organizația U.T.C. a elevelor". Acesta a fost începutul !

...Pînă la începerea adunării clasei a VIII-a D mai era foarte puțin timp. Totuși, de pe imaginara mea bandă de magnetofon mi-am mai notat cîteva lucruri pe care le voi povesti copiilor : despre cursurile de alfabetizare pe care le-am organizat, despre reconstrucția unor clădiri la care am ajutat și noi, despre șezătorile în care recitam poezii revoluționare. Și mai ales despre faptul că tinerele utectiste din școala noastră erau mîndria școlii : harnice, disciplinate, mereu în frunte !

Desene : Stela CREȚU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361